

Publicerad 2007-12-22 17:58 av EllieH

Söker en fristad

Mamma ligger fortfarande när Josefine kommer hem.

Bedrövligt.

Att hennes pappa på 42 år kunde göra livet så meningslöst...

Det är något Josefine inte kan förstå.

För en månad sen var allt bra. Nu är det rena helvetet.

Förr stod mamma jämt vid spisen när Josefine kom hem, och pappa satt i arbetsrummet med en koncentrerad min i ansiktet.

Nu är det bara tomt och lägenhetens saknad efter pappa syns tydligt på de förr så vita väggarna.

Josefine tassar fram till mammas dörr och ställer sig i dörröppningen.

Mamma kollar stumt på henne innan hon vrålar åt henne att lämna rummet.

Varje dag, alltid samma sak.

Det enda rum Josefine får vara i är köket. Men där vill hon inte vara mer än nödvändigt.

Alla slag, hotelser och allt lidande hon fått utstå sitter inpräglad i de möblerna som finns där. Att livet kan bli som gegga, det är något Josefine börjat inse.

Imorgon är det en månad sen pappa gav sig av till andra sidan.

En månad sen mamma hittade honom hängandes från balkongen.

Inget avskedsbrev eller någonting. Bara ett plötsligt försvinnande.

Tårarna börjar samla sig bakom ögonlocken när minnerna kommer upp till ytan.

Pappa, livlöst hängande, alldeles askgrå i ansiktet och kalla, tomma ögon som stirrar ut över hyserrätterna.

Det är en syn Josefine helst av allt vill glömma.

Det hörs ett långt knarrande från sovrummet och mamma uppenbarar sig i rummet iförd sin slitna, rosa morgonrock och de gråa skinnståfflorna.

Hon skriker åt Josefine att gå ut när hon beträder kökets kalla trä-golv.

Josefine mummlar ett okej och skyndar sig ut i hallen där hon bara tar på sig skorna och springer ut.

Tårarna faller, mascaran rinner och livet flyger förbi som ett ynkligt pappersflygplan som kommer krascha när som helst.

Hur kunde livet bli såhär? Det var ju bra, men sen blev det katastrofalt när pappa försvann och mamma började leva i tystnad.

Josefine springer så fort benen orkar. Hon springer så långt bort ifrån huset som hon förmår.

Det börjar skymma. Josefine sitter på en gunga i en park och gråter. Hon vet inte vart hon hör hemma längre. Hon vill inte tillbaka till lägenheten med de förr så vita väggarna, det kalla trä-golvet eller mamma. Josefine måste hitta en fristad där hon kan vila ut.

Frosten kommer och gör allt omkring henne kallt och blött.

Josefine kan inte stanna ute längre, hon går in i ett hyreshus 50 meter bort.

Hon går fram till hissen, den är trasig.

Josefine blir tvungen att gå upp för alla trapporna.

Tårarna strömmar nerför kinderna medan hon går uppåt.

När trapporna inne i huset är slut och hon inte kan komma längre inomhus kliver hon upp på en smal stege som leder till takterassen.

Där uppfifrån kan man se nattens stjärnor klarare än någon annanstans.

Det är vackert, men det är ingen fristad.

Josefine går sakta fram till muren som omfamnar terassen.

Hon tittar snabbt ner och tar sedan ett bestämt kliv upp på muren.

Där står hon ett ögonblick, känner en lätt vind som rufsar om det lockiga håret, innan hon tar ett djupt andetag, stänger ögonen och faller ner...

...ner i sin fristad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren EllieH med Poeter.se id #18086 innehar upphovsrätten